

UZAYIN DERİN KARANLIĞI

BARIŞ TOPRAK

BARIŞ TOPRAK

Ahmet Barış Toprak, 1967 yılında Ankara, Kazan'da doğdu. Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. Üniversite yıllarında dergi yayıncılığı ve tiyatro ile ilgilendi. Hacettepe Üniversitesi'nden Göz Hastalıkları Uzmanlığı'nı aldı.

ütopya | distopya
bilimkurgu

0
3
9

barış toprak
luzayın derin karanlığı

UZAYIN DERİN KARANLIĞI

BARIŞ TOPRAK

“Kendinden başka tasviri olmayan figür, boş zeminlerde, boşaltılmış zeminlerde ancak hayata kilitlenerek görünür olabiliyorsa ve figürün doğrudan ruhuna yansıdığı sanatçı bu nedenle üzgünse ona kaosun lisana yetkin çevirmen diye de hitap edilmesi gerekmez mi? Birinin tüm olup bitenleri bizim de anlayacağımız bir lisana çevirmesi artık şart.”

Galileo’nun Pergeli
Küçük İskender

12 Şubat 2087 Çarşamba

Mars Yörüngesi

Luca, mekiğin Mars'la telsiz bağlantısını kesmeden önce bir an duraksadı. Mekiğin pilotu, başını kaskının izin verdiği kadar arkasına çevirmişti, "Sence Despina'nın genel kurul başkanlığına seçilme şansı nedir?"

"Bilmem ki, Sorana'ya sor istersen, ne de olsa halası."

Pilotun yanında oturan Sorana, uzay giysisinin üzerine taktığı saatine göz attı, Luca'ya göz ucuyla baktı, Luca'nın dudakları gergin bir gülümsemeyle inceldi.

"Sahi mi, Sorana? Hiç anlatmadın." dedi pilot hafif alaycı bir şekilde.

"Sahi, Johan. Öyleyse burada ne işimin olduğunu mu soracaksın?"

Luca yavaşça öne eğildi, telsizin elektronik kartını yerinden oynattı, piilotun holo-ekranında bir uyarı ikonu yanıp sönmeye başladı. "Hayır hayır. Bir dakika. Telsiz bağlantısında bir sorun var, geçici bir şey olmalı, hâlâ bu eski külüstürle taşıma yaptığımıza inanamıyorum..." Pilot, konsolundaki klavyesinden bir dizi komutu hızla tuşladı, gözleri ekranında, "her görev anlamlıdır," diye ekledi dudaklarının arasından. "Otomatik kenetlenme döngüsünü başlatmıştın, değil mi?" diye sordu Luca.

"Evet, evet," dedi pilot, mekiğin elle kontrol devresini açarken, "sorunsuz kenetleniriz."

Yanaşacakları kenetlenme kapısı, yağmur damlalarını yakalamış bir örümcek ağı iplikçigi gibi gözüken kevlar, bir kablonun ucunda dönüyordu. Kabloğun diğer ucu Mars'ın uydusu Phobos'taki ay-sapanı fırlatma istasyonuna bağlıydı. Kargo mekiğinin pilotu, hızlarını ve yönlerini kenetlenme kapısıyla eşleştirdi, yaklaşma manevrasının bir aşaması olarak eksenleri boyunca saat yönünde seksen derece döndüklerinde Luca, mekiğin küçük yuvarlak gözlem penceresinden yarısı Güneş'in ışıklarıyla aydınlanan patates şekilli Phobos'u gördü. Ayın kutbunda kurulmuş fırlatma istasyonuna bağlı altı yüz seksen kilometrelik ana kabloğun ucunda, dış göktaşı kuşağından gelmiş değerli madenlerle yüklü bir göktaşı hızla dönmekteydi; sapanın ucu

Dünya'yı gösterdiğinde göktaşı savrulacak ve merkezkaç enerjisinin verdiği ivmeyle Dünya'ya kadar ulaşacaktı.

"Telsizin devresi açıkta gözüküyor, sen bir sorun olmadığından emin misin Luca?" dedi pilot, başını hafifçe arkaya çevirerek.

"Eminim, ama yine de bir daha kontrol edeyim."

Luca eğildi, koltuğunun altına sakladığı lazer tabancasını kucağına aldı. "Devreler yerinde, belki gözle görülemeyecek bir hasar oldu, ne dersin?"

"Sizi bırakıp, görev süresini dolduran istasyon ekibini aldıktan sonra mekiğin acil iniş vericisini çalıştırırım. Yerleşime dönerim bir şekilde; esas siz iki aylık göreve hazır mısınız bakalım?" dedi pilot, babacan bir tavırla.

"Sen daha önce Phobos'ta görev yaptın mı?" diye sordu Sorana.

"İlk görev yerimdi burası. Yerleşke o zamanlar bu kadar büyük değildi, fakat Mars'a geri döndüğümde kalabalıktan başım dönmüştü yine de." Bir an bir sessizlik oldu, pilot derin bir nefes aldı. "Yerçekimsizlik kaslarınızı eritir, egzersiz yapmayı ihmal etmeyin," derken Sorana'ya bakıp gözlerini kıstı ve kedi gibi gülümsedi, "siz kadınların şu estetik kaygısını anlamıyorum bir türlü."

12

Sorana, sargılarının gizlemediği gözleriyle pilota dik dik baktı. "Ameliyat izim de gözlerden uzakta iyileşir, bunun için Phobos görevinden daha iyi bir fırsat olamaz, hem gereksiz sorulardan kaçırım böylece."

"Tamam tamam," dedi pilot, kenetlenme kapısının on metre yakınlığa ulaştığını bildiren sinyal öttü, "yanaşmak üzereyiz, istasyona önce silahları indireceğiz; sahi, kargo listesinde bu kadar çok silah olduğundan emin misin Sorana?"

"Evet, Johan, ben yalnızca bana verilen talimatları uyguluyorum."

Mekik hafifçe sarsıldı, kenetlenme kapısı esneyerek gıcırdadı. Basınç eşitlenirken Luca'nın kulakları çıtırdadı, kemerini çözdü, süzülerek pilot koltuğunun arkasına geçti. Uzun parmaklı siyah elinde tabancasını tutuyordu.

"Kenetlenme tamam. Gördünüz mü, ne kadar da kolay oldu," dedi pilot gülerek, kemerini çözüp koltuğundan yükselirken, "kargoyu yükleyebiliriz," Arkasına döndüğünde Luca'nın tabancasının namlusuyla burun buruna geldi. "Bu da ne demek oluyor... Luca!" diyebildi kekeleyerek.

"Mekiğe el koyuyoruz demek oluyor."

“Ne yapacaksınız, şirket-devletlere mi kaçacaksınız, hainlik bu,” pilotun sesi öfkeden kısık çıkmıştı. Sorana da silahını pilota doğrultmuştu. Johan’ın kasları gerilmiş, gözbebekleri büyümüşü hem Luca hem de Sorana’dan daha yapılıydı, teke tek bir mücadelede ikisini de alt edebilirdi.

“Ellerini arkada birleştir, Johan, hemen!” dedi Luca. Johan hareket etmedi, Luca’ya dik dik bakıyordu. Sorana tabancasının namlusunu sırtına dayayınca ancak ellerini arkasında yavaşça da olsa kavuşturdu. Sorana giysisinin cebinden çıkardığı plastik bir kelepçeyi Johan’ın bileklerine geçirdi. Johan’ın karşısına geçti, silahının namlusunu göğsüne dayadı, serbest elinin parmaklarını adamın kaskının çenelik kısmına soktu. Johan kıpırdandı, boyun kaslarını gerip başını geriye çekti. “Kıpırdanma,” dedi Sorana, silahını daha da bastırdı, elinde Johan’ın sıcak nefesini hissedebiliyordu, parmaklarının ucuyla bir kablo demetini yokladı ve çekerek kopardı. “Telsizim olmadan ne yapacağım ben!” diye itiraz etti Johan.

“İhtiyacın olmayacak, merak etme.” dedi Sorana.

Sorana, Johan’ı bir çuvalmış gibi itti, pilot, hareketine engel olamadan ağırlıksız Luca’ya doğru süzüldü. Luca adamı sol elinin bir dokunuşuyla arka güverteye doğru yöneltti. Mekik her ne kadar eski de olsa bir zamanlar Dünya, Mars seferlerinde malzeme ve yolcu taşımak için kullanılmıştı, şimdi büyük bir kısmı boş duran kargo güvertesine ilerlediler. Phobos istasyonuna teslim edilecek malzemelerin ve yıpranmış sert plastik sandıkları içerisindeki silahların üzerinden kayarak geçtiler. “Luca, ne yapacaksınız sahiden, şirket-devletler size ne teklif etti? İnsanca yaşanabilen bir tek Mars ve biz *Bağımsızlar* kaldık.” pilot şaşkınlık içerisindeydi.

“Biz ne yapıyorsak, *Bağımsızlar* yerleşimini korumak için yapıyoruz, *Okeanos*’u duydu mu hiç, hani şu Dünya yörüngesinde hazırlanan savaş gemisini?”

“Evet, şirket-devletler sürekli yeni silah üretirler, ne zamandır Dünya ekonomisi de bir savaş ekonomisi değil mi zaten?”

“İşte o gemi Mars yörüngesine park edecek. Ya bizi yok edecek ya da boyun eğdirecek, bunu genel kurulda defalarca söylesem de kimseyi ikna edemedim,” Luca bir yandan da Johan’ı ayağından kenetlenme kapısının hava kilidinin duvarındaki bir kancaya bağlıyordu. İşini bitirip doğruldu. “İşte o gemiyi ele geçireceğiz, bunu genel kurula söylersin.”

Johan, sarsılarak sinirle güldü, “Siz delirdiniz mi! Şirket-devletlerin burnunun dibinden bu külüstür mekikle, son teknoloji bir savaş gemisini, üstelik okyanus sınıfı bir savaş gemisini mi kaçıracaksınız? Gerçekten delilik bu.” Gülerек konuşurken tükürüğü boğazına kaçmıştı, öksürdü.

Luca, yaptığıının ne kadar çılgınca olduğunun ayırdına vardı bir kez daha. Ne var ki ileriye her baktığında, *Okeanos*’un etkisizleştirilemediği bir gelecekte *Bağımsızlar* için yıkım ve ölüm görüyordu. *Okeanos*’u ele geçirmek için böyle bir fırsat karşlarına bir kez daha çıkmayabilirdi.

“Dünya haber kanalları gerçekleri yansıtmaz asla, fakat büyük *Okeanos* yenilgisini duyduğunda gülen ben olacağım,” dedi Luca istifini bozmadan. Bir paneli açtı, çekip ayırdığı bir kabloyu terminaline bağladı, sonra farklı iki kabloyu keserek uçlarını açıkta bıraktı, “Dön arkana şimdi,” dedi.

“Bana bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

“Meraklanma, on beş dakika sonra kelepçenin kilidi çözülecek, bu kabloları bağladığında telsiz bağlantısı yapabilirsin. İstasyona inince yeni bir kurtarma mekiği istersiniz, bizim peşimize düşmeyin, Sorana mekiğin kimlik vericisini sökmüştür bile.”

14

Luca kapının mekik tarafına geçti, büyükçe bir asansör kabinini andıran istasyon kenetlenme kapısının içine Johan’ı hafifçe iteledi. Johan ayaklarını kullanarak, zorlukla Luca’ya doğru döndü.

“Bir dakika, bir dakika...” durakladı. Luca’ya baktı. “Gerçekten dediğinizi yapıp geri dönebileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Luca gülümsedi, “Evet, Johan, yine görüşeceğiz,” dedi, kapıyı kapadı, kapının arkasından Johan’ın “Görüşecekmişiz! Siz delirmişsiniz, çöz beni!” diye bağırıldığını işitti.

Luca, ayaklarıyla kendini itti ve mekiğin üst güvertesine doğru hızla süzüldü, Sorana pilot koltuğuna oturmuş son kontrolleri yapıyordu, Luca’yı fark edince, başını konsolundan kaldırmadan, “Ne haber?” dedi, hafifçe gülümseyerek.

“Her şey yolunda,” dedi Luca, ikinci pilot koltuğuna yerleşti, kemerini bağladı.

“Johan istasyon tarafında, kenetlenme kapısından ayrılabiliriz, Phobos savunma hattını geçmemiz için yaklaşık yirmi dakikamız var.”

“Tamam, ayrılma döngüsünü başlatıyorum,” dedi Sorana ve elle kontrole geçti. Mars trafik kulesi otomatik pilotta kalırlarsa mekiğin

idaresini ele geçirebilirdi zira. Yanaştıklarından daha büyük bir sarsıntıyla, kapıdan ayrıldılar. Sorana mekiği yirmi derece sancak tarafına ve on derece aşağıya döndürdü. Önlerinde birbiri içerisine geçmiş kristal taşların keskin kenarları boyunca dağılmış gibi, yer yer parlayan ışıklar vardı. Bunlar Phobos savunma sistemine ait binlerce uzay mayınıydı, her bir mayın patlayıcı madde ve basit manevra yeteneğiyle donatılmış bir iticiden oluşuyordu. Mayınların karmaşık dağılım deseni her *sol*¹ sabahında değiştirilirdi.

Luca implantını açtı, algısını daralttı, üç boyutlu bir uzamda karmaşık bir dans düzeni içerisinde dönen mayınların ışıklarını görüyordu şimdi. Bir süre yalnızca ışıkların düzenine baktı, ritimlerini yakaladı, zihninde ışıkların içinden geçen bir çapraşık bir yol açılmıştı. “İki derece sancak, standart hızla ileri.” Mekik normal seyir hızında mayınların arasında ilerlemeye başladı. Mekik ilerledikçe sanki önlerinden ışıklar çekiliyor, âdeta mayınları itiyorlardı. Fakat gerçekte mekik mayınların aralandığı yere tam zamanında ulaşıyordu.

Sorana, bütün dikkatini mekiğin kontrollerine vermişti; iki eliyle kavradığı, idare küresini Luca’nın talimatlarına göre yönlendiriyordu.

“On saniye sonra, burun üç derece aşağı...” Luca’nın gözleri kapalıydı, zihnindeki yola odaklanmıştı.

Luca daha önceleri bir şirket-devlet vatandaşıydı; çocuk sahibi olmayan varlıklı bir çiftin, zihinsel bakımdan genetik olarak güçlendirilmiş ısmarlama çocuğu. Bu hareketli labirentin içerisinden çıkmak için gereken zihin gücü, genetik olarak güçlendirilmemiş bir insanın sınırlarının ötesindeydi. Biçimli siyah yüzü yine de harcadığı çabayla gerilmişti, Sorana, yanlarından kayıp giden mayınlara değil, önüne bakmaya çalışıyordu.

Luca, “Üç derece yirmi saniye iskele, bu son,” dedi ve gözlerini açtı, algısı açıldı, soğuk havayı terli yüzünde hissetti.

“Üzerimizde bir hedef kilidi görmüyorum,” dedi Sorana.

“Ben telsizin bağlantısını kuracağım.”

Luca, pilot kabininin arka tarafına geçti ve gevşettiği elektronik kartı yerleştirir yerleştirmez cızırtılı bir ses duyuldu.

“Mekik K0-2, normal rotanız dışındasınız. Cevap verin. Rotanız dışındasınız. Tamam,” diyen Mars trafik kontrolün sesi duyuldu.

1 1 Mars günü = 1 *sol* anlamına gelmektedir.

“Burası mekik K0-2. Manevra sistemlerimiz ve telsizde arıza var. Tamam,” dedi Sorana telsize. Luca yıldız haritasına göre mekiğin açısını Dünya’ya doğrultuyordu.

“Mekik K0-2, yaklaşma vektörünüz yanlış. Tekrar ediyorum. Yaklaşma vektörünüz yanlış. Tamam,” diye tekrar Mars trafik kulesinin sesi duyuldu. Trafik kontrol merkezindeki bütün personelin dikkatleri üzerlerinde olmalıydı.

Sorana telsizi kapadı, konsolundan mekiğin konumunu kontrol etti. “Hızlanma vektörü doğru gözüküyor,”

“Tamam o zaman,”

Sorana, geminin itki motoruna yüklendi, eski mekik de olanca gücüyle ileriye Dünya’ya doğru fırladı.

İlk hızlanmayı yaptıktan sonra mekiğin itki motorlarını susturmuşlardı, şimdi motorlar soğumuştı ve dışarıdan izlenebilecek bir ısı yaymıyordu; geminin tüm elektronik yayını kapalı fakat dinleme halindeydiler, yalnızca yaşam destek sistemleri çalışıyordu. *Bağımsızlar* yerleşiminden peşlerine herhangi bir savaş gemisi düşmemişti, kaynaklar sınırlıydı ve *Bağımsız* yönetimi sonu belirsiz bir görev için savunmalarını bir gemi olsun eksiltmek istemiyordu anlaşılan.

Sorana, Phobos istasyonu için düşünülen bir çikolata tüpünün dibini iyice sıktı, çıkan bir parça çikolatayı yaladı, ezilmiş tüpü geri dönüşüme doğru hafifçe itti. Tüp havada küçük taklalar atarak ilerledi ve geri dönüşümün otomatik açılan kapağından kayboldu. Sorana elini yumruk yapıp savurdu, “Evet!..” dedi.

Luca bir battaniyeye sarınmış, termos bardaktan çay içiyordu. “Kaç günlük yiyeceğimiz kaldı?”

“Sonuncu çikolatayı şimdi yedim.”

Sorana, yiyecek dolabının kapağını açtı, yüzü sarı bir ışıqla aydınlandı. “Yaklaşık iki günlük, o da yemeği bir öğün azaltırsak,”

Luca’ya döndü, duraksadı, Luca doğrudan yüzüne bakıyordu, “İyi ki mekikte hiç ayna yok,” dedi. Sargılarını çıkarmış, yaraları iyileşmişti, yüzü yeni bir şekle bürünmüştü, bu haliyle başka birisiydi âdeta. Antik Çağ’ın Yunan tanrıça heykellerini andıran yüz hatları daha kuzey bölgelerinin çizgilerine yaklaşmıştı; elmacık kemikleri daha belirgin, çene hattı biraz daha keskindi, etli dudaklarıyla somurtuyordu.